

Camp de Moria, Lesbos, a la porta d'Europa. On es difumina el somni d'una vida digna.

Escrit per Gisella Evangelisti. La Independent
dijous, 13 de febrer de 2020 16:25

OPINIÓ

En paratges assolats per guerres i misèria, encara et pot il·lusionar la idea d'arribar algun dia a Europa, el continent que va promulgar els drets humans i socials, el dret d'asil per a qui pateix persecució per les dictadures, i on les dones tenen millors oportunitats de vida.

Després d'aquest somni, entre mil peripècies han arribat a Moria, Lesbos, en aquests darrers anys, milers de dones afganeses, sirianes i kurdes. Fa unes setmanes, de el 3 a el 8 de gener, un grup de nois i noies de vint italianes, activistes en moviments com "No una menys", "Friday for Future", o "Refugees Welcome" han visitat el camp per documentar la seva vida, i idear iniciatives de suport. L'impacte amb la realitat de camp ha superat tota imaginació.

En aquest moment, en un camp organitzat per a 3000 persones, hi ha abarrotades 21.000 persones, el 75 per cent provinents d'Afganistan, les altres de Síria o Kurdistan, i en menor

Camp de Moria, Lesbos, a la porta d'Europa. On es difumina el somni d'una vida digna.

Escrit per Gisella Evangelisti. La Independent
dijous, 13 de febrer de 2020 16:25

quantitat, de Somàlia o Congo. Moltes no caben al camp i han ocupat els terrenys limítrofs, formant una "jungla" de carpes precàries. Les condicions de vida estan al límit de l'humà, com reporta a La Independent **Esther Edith Callegaro**, estudiant italiana de 18 anys, activista a "Ni una menys".

"Sigui la part oficial del camp que la" jungla "no tenen accés a aigua calenta i electricitat, les cues per al bescuit de l'esmorzar i l'escàs dinar del migdia són llarguíssimes, i de vegades inútils ja que els aliments ja es van acabar. Escombraries per tots costats. Sarna difosa. La gent es prepara com pot els aliments, i els ven en bancs informals. Degut a una llei del 2019 no tenen dret a l'atenció sanitària, i Metges Sense Fronteres no aconsegueix donar l'abast. "És com estar en zones de guerra", afirmen. Hi ha unes 90 Ong que tracten d'alleujar les dificultats, per exemple els Becky 's Bathouse, que tenen dutxes i màquines per rentar ", ens explica.

Com heu pogut dialogar amb les dones de camp? Preguntem a Callegaro i les seves companyes. "Amb l'ajuda d'una amiga traductora marroquina, per l'àrab, i utilitzant el Google traductor pel farsi", responen. Com a gest de solidaritat amb les refugiades, el grup italià els ha portat uns 500 kit higiènics per al període menstrual. Les dones tenen ganes de parlar, de normalitat. Algunes les conviden a la seva "casa" a esmorzar amb elles.

Les persones refugiades arriben amb històries traumàtiques, i es queden bloquejades en un llimb desesperant. En teoria esperaran sis o set mesos, per poder anar a la comissió a Atenes que avaluarà si se'ls hi concedirà o no l'asil, però poden passar dos anys. Poques vegades és concedit. En aquesta situació que els atrapa, es perden els somnis de futur, és la vida quotidiana la que ocupa la ment, cal buscar una carpa, aliments, que no et violin o violin teu nen o nena, que al menys tinguin un futur. La violència arriba des dels mateixos refugiats, que s'afarten de psicofàrmacs o alcohol, o de la policia, que pot entrar a violar. a robar sense control en una botiga, o de fora, amb els pedòfils europeus que aguaiten els nens que van a l'escola.

Hi ha una alta taxa de suïcidis, i es respira ràbia. El cos de les dones és més que mai en perill.

Des del primer de gener està vigent a Grècia la llei que inclou la deportació de qui no rep l'acceptació, i per això pot patir reclusió i deportació a altres camps a Turquia, que és considerat "país segur". També qui ha estat rescatat o rescatada en aigües territorials gregues pot patir la deportació a Turquia. En les aigües de Mitilene, a Lesbos, hi ha una barrera flotant per impedir el desembarcament de migrants. Mentrestant a la ruta balcànica d' Europa s'estan

Camp de Moria, Lesbos, a la porta d'Europa. On es difumina el somni d'una vida digna.

Escrit per Gisella Evangelisti. La Independent
dijous, 13 de febrer de 2020 16:25

militaritzant les fronteres, s'ataca amb gossos a les persones migrants a Croàcia, a Líbia es permet als traficants torturar homes i violar dones per tal de contenir la migració, i a Ceuta i Melilla s'electrifiquen i posen fulles a les tanques.

És aquesta Europa, el bressol dels drets humans? Obvi, cap vareta màgica resoldrà els problemes de Moria (on recentment s'ha aixecat una protesta, durament reprimida) i altres estructures de detenció-deportació de migrants, si l'opinió pública es deixa dominar per la narració de l'odi a el "bàrbar estranger que ve a robar-nos la feina i imposar burques".

No obstant això la migració no és un fenomen contingent, sinó estructural en el món, opina entre d'altres el grup italià d'activistes de "Friday for Future", i "Ni una menys". Amb la globalització, s'ha precaritzat el treball en el món industrialitzat, i l'avidesa de les companyies multinacionals que exploten matèries primeres ha contaminat territoris sencers a Àfrica, com el delta del Níger, obligant les poblacions a migrar. Les guerres i la venda d'armes s'han normalitzat, en funció dels seus interessos.

Però migrants i les persones treballadores en precari no són enemics, sinó el resultat d'un sistema econòmic pervers, que inclou també l'opressió de la dona. Entendre això és bàsic per superar l'assistencialisme cap als grups desfavorits, apostant no només a un món més just, sinó a la supervivència mateixa del planeta.

Veure també #lesvoscalling